

ЧЕРНИЯТЪ НОСЪ

Небето посивѣ, легна като връщникъ надъ полето и спрѣ острия зименъ вѣтръ. Чичо Иванъ погледна презъ прозореца на всѣкидневната стая и продума:

— Времето е на снѣгъ. Трѣбва да отнеса хлѣбъ на овচারитѣ и зобъ за овцетѣ.

Момченцето му Колю се обади отъ кѣта на люмналото огнище:

— Татко, нека и азъ да дойда съ тебе!

— Щомъ искашъ, ела!

Следъ малко баща и синъ се качиха на каруцата, облѣчени съ топли дрехи, и потеглиха за кошаритѣ.

Едни отъ нивитѣ бѣха се раззеленили, а други още се чернѣха. Каруцата раздѣли равнината на две и навлѣзе въ дълбокъ пѣтъ. Колю поиска да види, колко е голѣмъ снѣга, но две снѣжинки паднаха отъ небето, полепнаха на ресницитѣ му и замрежиха всичко. Премига нѣколко пѣти, после се притисна до колѣното на баща си и попита:

— Татко, много искамъ да видя нашето овчарско куче! Нали е голѣмо колкото единъ вълкъ?

— Черниятъ Носъ е едро куче и добре пази стадото. До сега е разкъсалъ три вълка.

— Не го ли е страхъ отъ вълцитѣ?

— Вълцитѣ се страхуватъ отъ него!..

Каруцата излѣзе отъ дълбокия пѣтъ, зави на дѣсно и трѣгна направо изъ цѣлината къмъ два стари джба. Колю се изправи на колѣне, посочи ги съ ржка и се зарадва.

— Нашитѣ джбове сж най-голѣмитѣ. По-голѣми отъ тѣхъ нѣма изъ цѣлия свѣтъ!

Чичо Иванъ погали сина си по главата и се усмихна на зачестилитѣ снѣжинки. Конетѣ сами препустинаха, прекосиха сухата рѣка и спрѣха предъ овчарската колиба. Овчарътъ Димо излѣзе, посрещна ги и имъ рече: